

SLOVO REDAKTORIEK

Ahojte :)

Dúfame, že ste sa tešili na toto číslo! Je to prvé číslo v tomto školskom roku. Je nám ľúto, že nemôžeme časopis vytlačiť, ale aspoň je vyvesený tu, na našej školskej internetovej stránke. Nie je to len naša práca, ale aj práca vás všetkých. Sme radi že sa takto usilovne zapájate a dúfame, že to bude takto aj naďalej. Veríme, že vás časopis zaujme a budú len pozitívne ohlasy :)

Prijemné čítanie vám prajú redaktorky časopisu :-)

VÝROKY DETÍ - HLÁŠKY

„Vo všetkých končatinách (končinách) žijú ľudia.“

„Čo je pagaštan? To je gaštan, ktorý bol dávno.“

Ľudovít XIV. mal nákladnú dopravu (politiku).

Keď Parížania útočili na Bratislavu (Bastilu) začala sa Francúzska revolúcia.

Parížania zaútočili na Brazíliu (Bastilu).

V roku 1620 prišli prví turisti do USA (pútnici do Ameriky).

Matej Bel vyštudoval teológiu a fyziológiu (filozofiu).

Napoleon I. Bonaparte zomrel na svätom ostrove Helena (ostrove sv. Heleny).

Čo vytvoril Lorenzo Bernini vo Vatikáne? Sochu slobody.

Na ktorom kontinente bojoval Juh proti Severu? V Bratislave.

Milostný urbár (milostivý).

Prečo dáva blondínka do chladničky noviny? Aby boli čerstvé !!!

Na dvere kozliatok sa ozve klopanie.
„Kozliatka, kozliatka, otvorte dvere, ja som vaša mamička, nesiem vám mliečko.“
„Nás neoblbníš, my sme sirotky!!!“

POZNÁMKY ZO ŽIACKEJ KNIŽKY

- Odmietol lízanku od Mikuláša zo slovami: suveníry nezbieram!!!
- Váš syn sa ma pýtal, či nie som z planéty Orosokomom. Nevedela som že pozerá na Alfa.
- Na hodine sa stále smeje a robí, že má epileptický záchvat.
- Zabúda fyzikálne vzorce, ktoré sa ešte neučil.
- Hodil do učiteľa mokrú špongiu a tá po páde na dlážku urobila kaluž.

VTIPY

Sedí dievčatko na lavičke a nadáva. Príde babka a hovorí: Čo tak nadávaš. Prísadnite si a pošepkám vám... Babka si prisadne a tiež začne nadávať. Príde dedko a pýta sa: A vy dve čo tak nadávate??? Babka: Prísadni si a poviem ti... Dedko sadne a babka mu vraví: Tá lavička je čerstvo natretá...

Otec sa pýta syna, ktorý sa práve vrátil z maturity, ako bolo.
"Vieš, oci, celá maturita prebiehala pobožne."
"A to akože ako?"
"To vieš, skúšajúci bol v čiernom, ja som bol v čiernom. On položil otázku, ja som sa prežehnal. Ja som odpovedal, on sa prežehnal."

INTERVIEW SO ZNÁMYMI AJ MENEJ ZNÁMYMI

MENO: Mária Matlovičová
TITUL: Mgr.
DÁTUM NARODENIA: 24. apríl
BYDLISKO: Bolešov
VÝŠKA: dostatočná
VÁHA: akurát
VEĽKOSŤ TOPÁNOK: 38 (?)
PÔVODNÁ FARBA VLASOV: súčasná
FARBA OČÍ : zelená
VIEROVYZNANIE: rímskokatolícke
STAV: slobodná
PREDMETY: dejepis – náboženská výchova

Myslíte si, že vás majú žiaci radi?

Dôležitejšie je to, či my máme radi druhých ľudí. Potom sa môžeme pýtať, či nás aj oni majú radi. Myslím, že sa zopár takých nájde ;)

Mali ste dobrých učiteľov?

Rôznych. Od základnej školy, cez strednú až po vysokú školu som stretla množstvo učiteľov. Boli aj takí, ktorí môj život veľmi ovplyvnili. Nezabudnuteľný je dekan Filozofickej fakulty prof. Imrich Vaško... jeho srdce dotýklo, ale jeho slová mi stále znejú v ušiach.

Boli ste dobrá a poslušná žiačka?

Samozrejme.

Prečo ste sa stali učiteľkou? Prečo ste si vybrali dejepis a náboženskú výchovu?

Nemám rada nudu a v tomto povolání na ňu človek nemá čas. Dejepis je pre mňa zaujímavý svojou rôznorodosťou a množstvom informácií, ktoré človek môže hľtať. História a náboženstvo nie sú len prácou, ale aj postojom k životu.

Máte rada svojich žiakov?

Mám rada ľudí, teda aj detí – žiakov. Snažím sa v každom vidieť aj niečo dobré. Občas je to ťažké.

Máte zájmové krúžky?

Zatiaľ žiaden, ale mám nejaké plány. Možno od budúceho školského roka obohatím ponuku zájmových krúžkov.

Akú hudbu rada počúvate?

„Počúvateľnú“ :-). Záleží aj od toho, ako sa práve cítim. Obľubujem rock v jeho rôznych obmenách. Najviac si hudbu dokážem vychutnať na koncertoch. Vtedy nielen počujem, ale aj vidím a môžem sa stať súčasťou neopakovateľnej atmosféry.

Aké máte záľuby?

Knihy, krížovky, cyklistika, plávanie, príroda, fotografovanie, cestovanie, spoznávanie sveta,... obohacujú môj život. Určite som na nejakú záľubu zabudla, nech mi to odpustí :-).

Máte nejakú vtipnú príhodu zo života?

Život ako taký je celkom vtipná záležitosť :-). Našťastie sa dokážem zasmiať aj na sebe. Niekedy bývam roztržitá, a tak sa mi podarilo vypýtať si cestovný lístok a nepovedať, kam chcem cestovať. Raz som si v obchode namiesto perly vypýtala okenu :-).

Aké vzťahy máte s kolegami?

Dobré i veľmi dobré.

Je niečo, čo by ste na tejto škole zmenili?

Okrem telocvične :-), by sa zišli priestory pre odborné učebne... A všeličo iné, stále je čo zlepšovať.

Odkázali by ste niečo žiakom, ktorí čítajú tento časopis?

Prajem im veľa radosti, zdravia a síl, aby dokázali prekonávať a riešiť problémy. Každý deň je šanca byť o niečo lepším človekom. Nestrácajte nádej :-).

DEŇ VODY

22. 3. sme si v škole pripomenuli Deň vody. Okrem toho, že sme boli všetci oblečení v modrom, sme si do školy priniesli na pitie čistú vodu. Tiež sme si vypočuli reláciu v školskom rozhlase k tomuto dňu a mohli sme si porovnať pH a tvrdosť vody, ktorej vzorky sme si priniesli z domu.

HVEZDÁREŇ A PLANETÁRIUM HLOHOVEC

O ôsmej ráno prišiel pred školu bus. Vošli sme do autobusu a keď sme sa posadili, pani učiteľky nám pozbierali kartičky poistenca. Cestovali sme približne hodinu. Cestou sme kecali, počúvali MP4, fotili sa, smiali sme sa a spievali sme. Keď sme dorazili do hvezdárne, museli sme chvíľu čakať. Zatiaľ sme si kúpovali pohľadnice o vesmíre. Keď sme už vošli do hvezdárne, čakala nás tam milá teta, ktorá nám vysvetlila, že pri premietaní nesmieme vykrikovať s chodiť po miestnosti. Bola tam taká malá šatňa, v ktorej sme si mohli vyzliecť bundy. Potom sme vošli do premietacej miestnosti a sadli sme si do sedadiel. V strede miestnosti bol zaujímavý stroj, ktorý premietal na stenu

obrazy oblohy. Teta nám premietala všelijaké súhvezdia. Ukazovala nám, ako sa mesiac pohybuje okolo Zeme. Bolo to veľmi zaujímavé. Hovorila nám aj o planétach. Keď sa premietanie skončilo, išli sme si do šatne pre veci. Keď sme sa poobliekali, zoradili sme sa so dvojíc a nastúpili sme do autobusu, kde nás už čakal vodič. V autobuse nám pani učiteľky oznámili, že pôjdeme aj do nákupného centra blízko Hlohovca. V nákupnom centre v Hlohovci bolo veľa obchodov. Niektoré sme si pozreli a niečo sme si tam aj kúpili. Pri nákupoch nás pani učiteľky zvolali do autobusu, kde sme si pozerali, čo sme nakúpili. Cestou domov sme sa dobre zabávali. Do Bolešova sme prišli okolo 14:00 hodiny. Bol to skvelý zážitok! Veľmi sme sa zabavili!

Žiačky 4.A triedy

VIANOČNÁ BESIEDKA

Milí kamaráti!

Hoci sme len druháci pracujeme usilovne ako včielky a snažíme sa robiť radosť nielen našim rodičom, ale aj triednej pani učiteľke, ktorá to s nami myslí vážne. A aby sme Vás o našej šikovnosti presvedčili, pripravili sme pre vás tento článok.

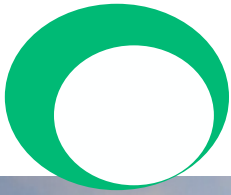
Od septembra sme starostlivo a usilovne chystali program na Vianočnú besiedku, ktorú sme si spolu so žiakmi z literárno-dramatického krúžku naplánovali na 21.12.2010. Dramaturgiu nám napísala pani učiteľka, ale učenie básní, piesní, moderátorských výstupov a ZUMBY už bolo na nás, žiakoch.

Na našom programe sa zúčastnilo takmer 70 hostí, prevažne našich rodičov a súrodencov, a tí nás odmenili silným potleskom. Po besiedke sme si urobili veľkú párty. Rodičia nám priniesli množstvo vianočných koláčikov, no a pani učiteľka nám, ale aj našim rodičom zabezpečila tekutiny. Prekvapením večera bola torta pre všetky deti, ktorú dostali ako odmenu za krásne predvedenie programu. Ani sme sa nenazdali a prišiel večer. Pani učiteľka nás ešte odmenila nafukovacími loptami a frisbee a mohli sme sa spokojne pobrať na vianočné prázdniny.

PRÍBEH NA POKRAČOVANIE

WIMBLEDONOVCI

Nevídaná návšteva

Keď sa ráno Elein zobudila a uvedomila si, že dnes bude doma s otcom, jej malé srdiečko sa zachvelo od radosti.

„Dobré ráno milá Lili! Dnes nás čaká skvelý deň! Len čo prídem zo školy a najem sa pôjdem po teba do mojej izby a spolu aj s ockom sa budeme všetci hrať v záhone tulipánov! A ocko mi nebude nakazovať, aby som sa šla zohriať pred kozub a, aby som si obliekala ten hnusný rolák!“ vyhlásila Elein, keď vyšla z postele aby zobudila Lili. Lili sa tento spôsob zobúdzania veľmi nepáčil, ale myšlienka na to, že poobede sa zasa budú hrať v záhrade ju veľmi potešila a tak aj zabudla na nepríjemný budiček. Elein si obliekla do novú blúzku, čo jej mama včera kúpila, nezabudla ani na pančušky a sukničku. Potom celá natešená zbehla dolu schodami.

„Ocko, už môžeme...“ Eleinin radostný hlások akoby onemel a tá šťastná Elein sa premenila na prekvapenú a hlavne veľmi sklamanú.

„Violet, čo tu robíš? Veď dnes mal so mnou doma zostať ocko!“

„Mrzí ma to, ale tvoj ocko mi ‚ehr, ehr‘ Violet si nahlas odkašľala, lebo po včerajšej nehode poriadne nachladla a pokračovala „ prepáč, trochu som nachladla, tvoj ocko mi ráno telefonoval, že dnes nemôže zostať doma, takže s budem s tebou ja, ale poobede musím ísť ku lekárovi. Takže keď sa vrátiš zo školy budeš doma chvíľku sama, ja potom prídem späť.“

„Takže budem doma sama?“ spýtala sa Elein zhrozene.

„Áno, ale len chvíľku.“

„Ale ja predsa nemôžem zostať doma sama! Mohlo by sa mi niečo stať!“

„Tú chvíľu to vydržíš a napokon sama si za to môžeš keby si ma bola poslúchla a išla by si vnútra, keď som ti to kázala, nemusela som ochorieť!“ riekla Violet vyčítavo, zvrtila sa a šla úbohej Elein robiť desiatu do školy. Elein sa so sklonenou hlavou pobrala k raňajkám.

Celý deň v škole sa nesústredila na učenie, myseľ jej blúdila len po tom, ako to len sama vydrží.

Po škole šla Elein na autobusovú zastávku, kde už čakal bleдозelený autobus.

Vstúpila doň ako vždy, ale cítila niečo, niečo zvláštne. Akúsi predtuchu.

Povedala si, že to z toho, že bude doma sama a tak o už neriešila.

Cesta autobusom bola ako obyčajne nudná, lebo sa nemala s kým zabaviť ani porozprávať. Lili do školy nemohla zobrať.

Keď Elein vystúpila, na zastávke ju čakala Lili. Bolo to veľmi nezvyčajné. Lili predsa nikdy na ňu nečakávala.

„Čo tu robíš?“ spýtala sa Elein Lili v nádeji, že jej odpovie.

Samozrejme, že sa odpovedi nedočkala, no aj tak sa Lili správala čudne. Zastavovala Elein na každom kroku a keď sa už blížili k ich domu vystrájala ako besná.

„Čo sa to s tebou len deje?“ nahlas premýšľala Elein.

„Lili počúvaj ja sa naozaj... áh!!!!“ zhíkla odrazu Elein. A mala prečo. V ich dome sa za oknami mihali tiene postáv, z domu sa

ozýval obrovský rachot a pred domom stála veľká dodávka, do ktorej lupiča nakladali vzácny „tovar“.

„Lili! Už to chápem, ty si ma chcela len varovať!“ riekla Elein. Lili sa však na ňu ani nepozrela. Zbadala totiž, ako sa k nim blížila postavy mocných mužov-zlodejov.

Elein odrazu nevedela čo má robiť! Bola úplne sama! Lili jej veru v takejto situácii nepomôže! Skúsila zakričať. No nikto neprišiel. Začala teda ozlomkrky bežať! Ale toto už muži-zlodeji nenechali na náhodu. Bežali za Elein.

Elein odhodila školskú tašku a s plačom utekala ďalej. Veľmi sa bála! Pred zlodejmi mala malý náskok, ale aj ten jej veľmi nepomáhal. Lupiči boli čím ďalej, tým bližšie! V zúfalstve vbehla Elein na cestu, ktorá viedla medzi poľami ku koľajniciam. Bežala popri strašiakoch, nohy sa jej zabárali do bahna čo bolo všade okolo nej, až nakoniec dorazila ku koľajiam. Akoby toho nebolo málo, práve sa po koľajniciach rútil vlak, ktorý šiel plnou rýchlosťou!

Toto je moja jediná šanca! Pomyslela si a už chcela skočiť cez koľajnice po ktorých isto iste prejde o zlomok sekundy vlak, keď ju tu zrazu niekto potiahol do jamy, ktorú si pred tým vôbec ne všimla. Len čo dopadla na zem, prešiel po koľajach vlak. Elein si bola istá, že by ju vlak zabil, keby ju niekto nestiahol do jamy. Odrazu pri jame uvidela nohy. Chcela zhíknuť, no niekto jej rukou chytil ústa.

„Nie je tu!“

„To malé dievčisko!“

„Ako je to možné, že vám ušla! Veď bola meter pred vami!!!“

„Chlapi! Zbalme to! Tá malá nás určite videla! Mohlo by to zle skončiť!“ takýto rozhovor si Elein vypočula z akejsi špinavej diery.

Napokon po chvíľke dumania a hľadania zlodeji predsa len odišli.

Elein v napätí aj zabudla, kde je a čo robí a že ju niekto drží za ústa.

Po chvíli sa pomaly otočila a uvidela akéhosi starček, ktorý vyzeral ako z rozprávky. Mal polodlhé sivé vlasy a krásne modré oči, pri ktorých, keď sa do nich človek zahľadí, pláva v hlbokom oceáne. Pláva z dna kde je skoro tma a voda je tmavá, až po samú hladinu, kde je voda čistá a priehľadná ako nebo. Ale nepovedala nič. Tvár mala preľaknutú, celá sa chvela a ruky sa jej triasli.

„Neboj, maličká! Ja ti neublížim!“ oslovil ju starček milým tónom hlasu.

Ale Elein neodpovedala lež sa ešte väčšmi zľakla.

Vyskočila z jamy a bežala naspäť domov.

Starček sa veľmi nezdráhal, ale prišlo mu dievčatka ľúto.

Preľaknutá Elein prišla domov, kde už na ňu čakala Violet s políciou a so záchranármi.

„Elein! Chvála Bohu žiješ!!!!“ skríkla v úžase Violet.

„Violet!!!!“ ohlásila sa Elein, ale od únavy a vyčerpania odpadla.

„Pomoc!!!! Kde ste! Pán doktor!!!!“ vykrikla Violet.

Potom už doktori kriesili nie jedného ale dvoch pacientov.

Karikatúra

Podľa mňa je to najkomickejší človek na okolí.

Vždy, keď ju uvidím, mám chuť sa zasmiať. Je to veľmi dobrosrdečný človek. Veľakrát mi pomohla a poradila, no aj tak vyzerá na prvý pohľad smiešne. Vždy ma milo pozdraví i keď občas aj viackrát, lebo je hluchá ako peň a nevie, či som ju počula. Jej malá postava mi pripomína škriatka, chudá, len kosť a koža. Spoza okuliarov, ktoré vyzerajú ako popolníky, žmurká na mňa malými hnedými ryžovitými očami. Nos vyzerá ako veľký červený zemiak.

No ale to nie je to najhoršie. Vlasy si toľkokrát prefarbila, že by ste na nej nespoznali, akú farbu ma práve na hlave. Jej ústa vyzerajú fajn, kým ich však neotvorí. Žlté zuby sú ďaleko od seba a pripomínajú hviezdy na nočnej oblohe. Tenké nohy a krivé ako bumerang ťažko drobčia. Normálne sa čudujem, že ju ešte udržia.

Nemá rada leto, slnko a už vôbec nevychádza von, pretože by jej to spálilo pokožku. Keď nedajbože má ísť na nákup, tak si naoblieka aj 5 vrstiev oblečenia, aby ju slnko nespálilo. No naopak, zimu obľubuje. Vtedy vyjde von len v dlhom tričku a v sukni.

Myslela som si, že jej hlas je príjemný, no keď sa mi prihovarila pripomenulo mi to vrčanie traktora.

Určite by som nechcela byť na jej mieste, pretože ľudia ju dosť ohovárajú a veľakrát mi jej príde ľúto.

Dominika Šlesariková 9.B

Jarné deti a fialka

„Slnko svieti!“ kričia deti,
na záhradke rastú kvety.

Deti bežia do parku,
odtrhnúť si fialku.

Fialôčka klopí očká,
či sa dažďa, či sa dočká.
Mamičke ju podarujú,
s láskou na ňu pozerajú.

Mamička ich poláska
a na líčko pobozká.
Láska medzi nimi je,
fialka sa raduje.

*Dominika Pohorelcová, Kristína Suchánková,
Lívia Hudcovská, Dominika Gašparová,
Soňa Prekopová 6.B*

Slnko svieti, voda láka,
roztápa nám snehuliaka.
Sliepočka sa raduje,
že sa jej kuriatko z vajíčka vyklúje.

Sneženka sa poteší,
keď sa jej pozrieme do očí.
Púpava sa natáhuje,
na slniečko dočahuje.
Zajačik sa prebudil,
čerstvú trávu zacítil.

*Isabel Majerková, Irenka Hutyrová,
Simonka Balážová 6.A*

Snehuliak Pipo

Prišla zima. Deti keď uvideli tú kopu snehu hneď sa začali obliekať. Dali si otepľovačky, rukavice, šál, čiapku a snehule. Okamžite začali stavať snehuliakov. Rozdelili sa do skupín a súťažili o najkrajšieho a najväčšieho snehuliaka. Bolo 5 skupín ale jedna z nich bola najlepšia. Volali sa: Peťko, Anička, Dominika, Paľko a Hanka. Tí postavili najväčšieho snehuliaka a dali mu meno Pipo. Pipo dokázal hovoriť, smiať sa, pozdraviť a dokázal aj behať. Bol ako naozajstný človek. Bol dobrý aj v speve. Mal strašne pekné okuliare. Gombíky mal z uhlia a nos mal ako mrkvu, pri ruke metlu a na hlave mal hrniec. Mal veľmi rád deti. Rád jedol chrumky čo mu deti doniesli. Sem-tam mu vypadol jeden uhlík z pusu a niekedy aj z bruška. V puse mal fajku a na jar nosil na hrncovom klobúku kvety. Cez leto sa chodil korčuľovať na kolieskových korčuliach. Díval sa aj na telku.

„Za pár dní už bude prichádzať jar. Och roztopím sa“, obával sa Pipo. Keď ho Dominika videla smutného hneď si pomyslela: „Och, chudák Pipo, musí byť poriadne smutný“. A vtedy prišla na nápad. „Dám ho do mrazáka“!

A takto žije Pipo možno aj dodnes.

Kolektív dievčat z 5.A

VLASTNÁ TVORBA NAŠICH ŽIAKOV

O papagájovi, ktorý vôbec neopakoval

Ninka mala strašne rada papagáje. Jedného dňa povedala mame a ockovi, že by chcela mať papagája. Zato, že sa dobre učila jej ho išli kúpiť. Prišli do obchodu a Ninka tam videla krásneho papagája. Ihneď zavolať mamu aj ocka.

„Jéj, ten je nádherný,“ v duchu si Nina pomyslela. Zoberme si ho. Ako aj chcela, tak aj mala. Prišli domov a Nina povedala: „Dám mu meno Bilo.“ Dala ho opatrne do klietky, dala mu vodu a jedlo. Ráno sa zobudila a povedala mu: „Ahoj Bilo!“ a ako každý správny papagáj, čakala, že bude opakovať. No on nič! 2-krat zopakovala. 3- krát povedala....

„Ahhóóóóóój Bilo!“

Nina si pomyslela. „Och, prečo neopakuje.“ Rýchlo išla zavolať otecka.

„Tati, Bilo neopakuje. Prečo?“

Otec odpovedal: „Je v novom dome vieš?“

.....

Prišiel Mesiac, nič.

Prišiel druhý mesiac, nič. Nina sa už bála. „Bilo, prosím, opakuj!!!“ no on nič.

.....

„Ahoj Bilo, ako sa máš?“ ...a po prvýkrát sa to podarilo. Bilo zopakoval Ninkine slová. A odvtedy Bilo opakuje všetko.

Timea Bagínová 5.A

Valentín

Žiaci na našej škole mali možnosť vyjadriť sa aj k sviatku všetkých zaľúbených. Tu je jeden milý príbeh :-)

Môj Valentín nebol ničím zaujímavý, ale jedna vec predsa stačí. S mojou najlepšou kamarátkou sme boli vonku. Prišiel za nami môj „Idol“! Vyznal mi lásku! Ale na ďalší deň som zistila, že vyznanie nebolo pre mňa, ale pre moju kamarátku. Strašne ma to zranilo. Cítila som sa trápne, pretože mojej kamarátke som povedala, že som veľmi rada, že si ma všimol ten, o ktorého stojím. A ona mi na to povedala, že to vyznal lásku jej a že už si spolu niečo začali. Veľmi som bola zarazená, pretože to bola moja najlepšia kamoška a vedela o tom, že „Idol“ sa mi páči. Ale po čase som si uvedomila, že najlepšia kamarátka, by mi toto nikdy nespravila.

O dva dni sa mi ospravedlnila a povedala, že „Idol“ si z nás asi robil srandu. Obe sme boli zranené. Ale sme si povedali, že takého chalana ako je on, by sme už nechceli stretnúť nikdy v živote.

Okrem tohto divného Valentína som dostala od rodičov srdiečkovú čokoládu a od mojej kamošky macíka. Moji súrodenci mi dali čokoládu. I ja som kúpila mojim blízkym čokolády. A kamoške voňavku.

Tento rok bol Valentín veľmi zaujímavý a pritom taký smiešny.

V NAŠEJ ŠKOLE...

ZÁPIS DO 1. ROČNÍKA

1. 2. 2011 sa v našej škole uskutočnil zápis žiakov do 1. ročníka ZŠ na nasledujúci školský rok. Zápisu sa zúčastnilo 45 detí a bolo zapísaných 38 detí, pričom 7 detí je s odloženou školskou dochádzkou. Na budúcich prvkov sa už teraz tešíme:-)

Šlofik - časopis žiakov ZŠ s MŠ Bolešov
3. číslo, občasník, školský rok 2010/2011

Redakčná rada: Marcela Matlovičová 8.A, Dominika Poláková 9.B,
Klára Hlúšková 7.A, Dominika Šlesaričková 9.B

Koordinátorka: Mgr. Jana Šimončíková, Grafická úprava: Mgr. Gabriela Valábková
Kontakt: slofik@zoznam.sk